



# ZPRAVODAJ

ŘK farnosti  
Stará Boleslav

Duben 2022



## POSTNÍ DOBA VRCHOLÍ OHNĚM

Je život, který nám Ježíš nabízí, náročný? Ano, je! Ale vede k cíli, jak ukazuje postní doba. Ta sice začíná popelcem, ale vrcholí ohněm Velikonoční noci a odhalením, že Ježíšovo tělo není v hrobě zpopelněno, nýbrž slavně vzkříšeno.



To platí i pro nás: pokud se obrátíme se svými slabostmi k Bohu, vydáme se tak na cestu lásky a přijmeme život, který nezaniká. Ježíš na dřevě kříže plane láskou a volá nás k zapálenému životu, který se nikdy neztratí v popelu světa. Volá nás k životu, který žhne láskou a nikdy nezaniká v průměrnosti.

# ŠIMON Z KYRÉNY UPROSTŘED VÁLKY

## Vyprávění německého vojáka - zdravotníka za 2. světové války

Při tažení na Sicílii (1943) přišel rozkaz, abychom z kopců za městem ostřelovali nepřítele a zadrželi ho. Když obyvatelé městečka zjistili, že budujeme bojovou linii, utekli na jih do hor. Bylo možné zahlédnout jen pár starců nebo nemocných, jak sedí na zápraží. Kostel byl trochu poškozený, pravděpodobně od bomb. Uvnitř byla krásná křížová cesta, ale páté zastavení chybělo. Okno nad tím místem bylo rozbité.

Na náměstí před kostelem jsem potkal kněze, který chodil sem tam, modlil se ze svého breviáře a nezajímal se o to, co se kolem něho děje. Pozdravil jsem ho a vysvětlil mu, že se tu zanedlouho bude bojovat a že by bylo rozumnější, kdyby i s farníky odešel do hor. Ačkoliv dobře rozuměl tomu, co mu říkám, neodpověděl mi, jen dál chodil a modlil se. Naléhal jsem na něho, aby pomyslel na to, jak ho budou lidé po bojích potřebovat, takže by měl myslet na svou záchranu.



Beze slova mě chytil za ruku jako malé dítě a vedl do svého domu. Tam mi ukázal páté zastavení křížové cesty – to které právě chybělo v kostele. Poprvé promluvil: „Podívejte se, to je Šimon. Nesmí utéct, musí dál kráčet s křížem. **Dnes jsem já ten Šimon, a proto nesmím odejít**, musím nést kříž se starými a nemocnými. Já jsem Šimon!“ Byla to vzácná slova, která jsem si navždy zapamatoval.

Viděl jsem u něho u obraz svatého Františka z Assisi. Když jsem mu řekl, že jsem františkán, nevěřicně se na mě podíval a nedovedl si to srovnat s mou německou uniformou. Ale když jsem vytáhl svou fotografii v hábitu, rozptýlilo to jeho nedůvěru. Svěřil se mi, že je členem třetího řádu svatého Františka. Uprostřed hrozné války se tu tedy setkali dva františkáni, bratři patrona míru. Požehnal mi a byl jsem tak bohatší o krásný zážitek uprostřed válečného šílenství.

Z knihy Gereon Goldmann: *Ve stínu Všemocného*

## LIDSTVO U MARIINÝCH NOHOU

Papež pomalu kráčí k soše Panny Marie, která je umístěna uprostřed baziliky. Cesta je krátká, ale krok těžký, jako byla Františkova chůze onoho 27. března před dvěma lety, kdy v opuštěné náruči Svatopetrské kolonády papež jakoby nesl na svých ramenou rány lidstva zasaženého smrtí a koronavirovou nákazou. František se na chvíli odmlčel, než pronesl text, který byl v posledních dnech rozšířen v pětatřiceti jazycích. Poté zazněla sborová modlitba, která vychází z velké mariánské tradice, a k níž se připojili věřící po celém světě.



V evangeliu dnešní slavnosti se archanděl Gabriel třikrát ujímá slova a obrací se k Panně Marii. Poprvé jí při pozdravu říká: Raduj se, milostiplná! Pán je s tebou!. Příčinu veselí a důvod k radosti odhaluje těchto pár slov.

Bratře, sestro, dnes můžeš slyšet, jak jsou tatáž slova adresována tobě, každému z nás, můžeš si je přisvojit pokaždé, když přistoupíš k Božímu

odpuštění, protože v něm ti Pán praví: „Jsem s tebou“. Příliš často se domníváme, že zpověď spočívá v tom, že kráčíme k Bohu se svěšenou hlavou. Avšak nejsme to především my, kdo se vrací k Bohu, nýbrž Pán, který nás přichází navštívit, zahrnout svou milostí a potěšit svou radostí.

Panna Maria nás provází, sama totiž svěřila svůj neklid Bohu, když jí andělovo zvěstování zavdalo vážné důvody k obavám. Navrhoval jí něco nemyslitelného, co přesahovalo její síly a co sama nemohla zvládnout kvůli přílišným těžkostem, problémům s mojžíšovským zákonem, Josefem, lidmi z jejího města i národa. Maria ovšem neodporovala, spokojila se s oním „Neboj se“, stačilo jí toto Boží ujištění. Přimknuła se k Němu, jako to chceme učinit dnes večer. Často činíme pravý opak: vycházíme ze svých jistot a, teprve když jich pozbýváme, vydáváme se za Bohem. Matka Boží nás naopak učí, abychom vycházeli z Boha, v důvěře, že vše ostatní nám bude přidáno (srov. Mt 6,33). Zve nás, abychom šli k pramenům, k Pánu.

V těchto dnech do našich domovů nadále vstupují výjevy smrti a zprávy o umírání, zatímco bomby ničí domovy našich bezbranných ukrajinských bratrů a sester. Krutá válka, která na mnohé dolehla a již všichni trpí, vzbuzuje v každém člověku děs a hrůzu. V nitru pociťujeme svou bezmoc a neschopnost a potřebujeme slyšet: „Neboj se“. Nepostačuje však jen lidské ujišťování, je nezbytná Boží přítomnost, jistota božského odpuštění, jediného, které zahlujuje zlo, tlumí zášť, navrácí srdci pokoj. Vraťme se k Bohu a jeho odpuštění.

Chceme-li tedy změnu světa, musí se především změnit naše srdce, a proto dovolme Marii, aby nás vzala za ruku. Hleďme na její Neposkvrněné Srdce, v němž spočinul Bůh, na jediné lidské Srdce bez poskvrny. Maria je „milostiplná“ (v.28), a tudíž hříchu zbavená, nejsou v ní stopy zla, a proto v ní mohl Bůh zahájit nové dějiny spásy a pokoje. Zde nastal obrat v dějinách. Bůh je změnil, když zaklepal na Mariino Srdce.

Ve spojení s biskupy a věřícími celého světa bych rád slavnostně předložil Neposkvrněnému Mariinu Srdci vše, co prožíváme; znovu Marii zasvětil církev a celé lidstvo a zvláště národy Ukrajiny a Ruska, které jí se synovskou úctou uctívají jako Matku. Nejde o magické zaříkávání, ale o duchovní úkon. Je to gesto naprostého svěření dětí, které se v soužení této kruté a nesmyslné války, ohrožující svět, utíkají k Matce, jako vyděšené děti, které se jdou k mamince vyplakat a hledat u ní ochranu. Uchylujeme se k Matce, vyléváme do jejího Srdce svůj strach i bolest a odevzdáváme se jí. Vkládáme do tohoto čirého, nedotčeného Srdce, v němž se zrcadlí Bůh, cenné statky bratrství a pokoje,

vše, co máme a čím jsme, aby nás Ona, Matka, kterou nám Pán daroval, chránila a opatrovala.

Z Mariiných rtů vytryskla ta nejkrásnější věta, s níž se anděl mohl vrátit k Bohu: „Ať se mi stane podle tvého slova“. Není to jakési pasivní či rezignované svolení, nýbrž živá touha po přilnutí k Bohu. Je to ta nejtěsnější účast na Božím plánu pokoje v tomto světě. Zasvěcujeme se Marii, abychom vešli do tohoto plánu a dali se Bohu k plné dispozici.. Kéž nás dnes vezme za ruku na naší pouti a vede ji strmými a namáhavými stezkami bratrství a dialogu na cestu pokoje.

*Z homilie papeže Františka při kajicné bohoslužbě se zasvěcením lidstva, zejména Ruska a Ukrajiny, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie*

## BIBLICKÉ INSPIRACE



### Biblický text

*Z evangelia podle Jana (5. neděle postní)*

*Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal*

*prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. 9Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“*

( Jan 8,1-11)

## **Náměty k meditaci**

- Pro zákoníky a farizeje je cizoložnice jenom „případ“ a příležitost, jak vtáhnout Ježíše do léčky.
- Nerušeně píše na zemi a obrací soud na samotné žalobce, když jim do jejich rukou předá „soud“ o sobě samotných! Ježíš neodsuzuje ani „spravedlivé“ farizeje, ani hříšnou ženu. Pro něj je rozhodující odpověď srdce na dar i nárok omilostnění: „Jdi a už nehřeš“.
- Žena je postavena doprostřed: tak to bylo běžné při soudu (Sk 4,7). Toto místo ji izoluje od ostatních; zároveň se evokuje, že kolem ní jsou žalobci.
- Ježíš prostě na zemi „jen tak“ kreslí a čmárá, zatímco přemýšlí nebo zadržuje pocity znechucení z násilných sklonů žalobců. Anebo tímto gestem chce projevit nerušenost, klid tváří v tvář pohnuté a napjaté události, o to napjatější, že nejen žena je postavena takřka před soud, ale dokonce i Ježíš: bude věrný Mojžíšovu zákonu?
- Ježíš umí odpustit tak, že pravda není zatemněna a hříšník není zničen. Ti, kdo chtěli Ježíše nachytat, jsou sami nachytáni a dostane se jim poučení, o které ani nestáli.
- Boží čin pak spočívá zejména ve skutečnosti, že ona žena dostává šanci. Tohle umí Bůh a nebojí se šanci dát. Na rozdíl od člověka, který to někdy neumí, někdy se bojí, někdy mu brání oboje najednou.
- Ježíš nechává utichnout vzbouřené emoce a pomalu přenáší pozornost od obžalované ženy i od něj samotného (od něj se očekává rozsudek) k žalobcům! Nastane nepředvídaný zvrat: slovem „kdo je bez viny, ať první hodí kamenem“ Ježíš přivádí žalobce před soud!
- Ti, kteří chtějí soudit, jsou najednou postaveni před soud – před soud svého svědomí. I pro ně Ježíš však nabízí šanci k obrácení, které začíná poznáním vlastní hříšnosti.
- Starší odcházejí jako první, oni mají asi větší zkušenost s vlastní slabostí a hříšností.

- Zproštění viny se stává výzvou k obrácení: nehřeš! Přijatý dar „zproštění“ má být pro ni silou a výzvou k novému životu: zproštění má být silou k „oproštění“ od hříchu, k novému životu. Ježíš odsuzuje hřích, ale ne hříšníka. Ježíš se nestaví proti zákonu, který odsuzuje cizoložství, a zároveň ukazuje, že jeho poslání není odsoudit, ale zachránit.
- Kdykoli tě budou sužovat výčitky, postav se před tichého Krista a přijmi jeho slovo: „Já tě neodsuzuji“.

Angelo Scarano, *Pastorace.cz*

## ZAJÍMÁ BOHA, ČÍM ŽIJEME?

*Bůh řekl Mojžíšovi: „Viděl jsem bídu svého lidu, slyšel jsem jejich nářek; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egypťanů a vyvedl je z oné země...“ Dále Bůh Mojžíšovi pravil: „Řekni lidu: ‘Hospodin, Bůh mě k vám posílá!’“ (Ex 3,13-15)*



Ví Bůh o děsivé situaci na Ukrajině?

Ví Bůh o mých osobních těžkostech?

Ví Bůh o těžkostech lidí v mém okolí?

Zajímá ho to? Dělá pro to něco?

Nebo jen přihlíží ze svých „vzdálených výšin“?

Bůh se dotýká srdcí lidí, které posílá pomáhat druhým. Posílá je i ke mně. A dokonce i mě vysílá ke druhým lidem. Ježíš se ztotožňuje s každým

člověkem, když říká: „Cokoliv jste udělali komukoliv z nejposlednějších lidí, mně jste udělali..." (Mt 25,40).

Lze tak říci, že Ježíš dnes umírá u ukrajinského Charkova, je dítětem, které se narodilo v ostřelovaném Kyjevě, nebo je dvacetiletým brancem vyslaným na frontu.

A čeká na nás i v lidech v našem okolí.

Naslouchejme Bohu jako Mojžíš.

Nechme proměňovat své srdce a budme připraveni být:

Božíma rukama, které chrání, brání, pomáhají i hladí,  
Božíma ušima, které naslouchají druhým v jejich těžkostech,  
Božíma očima, které pohledem dodávají odvahu, odhodlanost a sebedůvěru,  
Božím srdcem, které druhé přijímá i s jejich nesnesitelnostmi,  
Boží štědrá rukou, která hojně přispívá tam, kde je to potřeba,  
Božíma nohama, které se vydávají za druhými do jejich temnot,  
Božími vyslanci, kteří čerpají z Boha pokoj a šíří ho ve svém okolí,  
Božími lidmi, kteří se za druhé modlí a žehnají...

Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům;  
když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc bližnímu! (Iz 58, 7)

Cokoli děláte, dělejte z duše jako pro Pána.

Víte, že od Pána obdržíte za odměnu dědictví – život věčný. (Kol 3, 23-24)

Neboť cokoliv jsme udělali pro nejposlednějšího člověka, udělali jsme pro tvůrce a vlastníka vesmíru, který zaručuje, že dobro bude nakonec triumfovat. A tak se opravdu můžeme jednou těšit na setkání s Ním tváří v tvář Doma v „nebi“, kde "Bůh bude přebývat mezi námi, bude s námi, a setře nám každou slzu z očí.

A už nebude smrt, ani žal ani nářek ani bolest  
- neboť co bylo dříve, to pominulo." (Zj 21,1-5)

Jsme obklopeni zprávami o zlu, které se šíří nečekanou silou. Po prvotním šoku z rozpoutané agrese nemyslitelných rozměrů přichází strach, co bude dál. A je to přirozené. Kromě války nás ale ohrožuje i jiné nebezpečí: zůstat ve strachu sami. Bez Boha.

Když vnímáme, že se nás strach začíná zmocňovat, když nás začne ovládat zlost a malomyslnost, modleme se! S vědomím své slabosti tyto pocity stále přinášíme Bohu. Vložme je do Božích rukou a odložme úvahy, co bylo a co by mohlo nastat. Tady a teď totiž můžeme vstupovat do Boží oživující přítomnosti.



Nechávejme zasadit jeho slovo do svého srdce, aby z něj vyrůstala naše víra. Berme do rukou denně Boží slovo, připomínejme si slova ohlašující Boží věrnost, milosrdenství, Boží moc převyšující každé zlo a jeho konečný definitivní triumf. Obnovujme znovu svou víru v Boží dobrotu i milosrdenství.

Pak i pod tíhou kritické situace a reálných hrozeb budeme posilněni, abychom mohli vyjít ze sebe a svého strachu a být světu kolem nás účinným světlem naděje a nástrojem lásky. Místo strachu a zlosti můžeme být tvůrci pokoje a milosrdenství.

V obou zkouškách, v pandemii a v obsazování Ukrajiny, zažíváme stejnou věc, totiž pocit bezmocnosti vůči zlu, které nejsme mocni a schopni odstranit. To může otrásat naší vírou nebo nabádat k lhostejnosti. Případně nás svádět k přijetí jednoduchých vysvětlení, která nic neřeší, pokud přímo neškodí. Naprostá většina z nás není v pozici, ve které by mohla zasahovat do událostí na světové scéně. Ale každý z nás je odpovědný za stav a vývoj svých názorů a postojů, tedy za stav svého nitra a za svou víru. I když nejsme vystaveni (zatím?!) nemoci, vojenské nebo jiné hrubé síle, jsme vystaveni pokušením. Můžeme se nechat zaplavit nenávistí nebo naopak lhostejností. Můžeme Pánu Bohu vyčítat, že nejedná tak, jak bychom my chtěli a jak t o od něho žádáme, ačkoliv bychom měli stále vnímat potřeby svých bližních a Pánu naslouchat.

V situacích, kdy jsme stále vystaveni šířícímu se zlu nemoci nebo zprávám o agresi vůči Ukrajině a zprávám o nesmyslném válčení všude možně nezapomínejme, že to požadavek následování Krista neodstraňuje. Naopak. Protože i do našeho nitra chce pronikat zlo nenávisti, nedůvěry Bohu, nerozlišování dobra a zla, zlo lži a překrucování pravdy, braňme se. Zvažujme, komu věříme a proč. I my jsme vystaveni působení mnoha lží – nezapomeňme, že ďábel je opravdu otec lži. Ježíšova pravda musí vítězit v nás, kteří jsme mu uvěřili, aby její ovoce prospívalo světu, tedy našim bližním.

*Aleš Opatrný*

## LITURGICKÉ OKÉNKO

### Pašijové hry - divadlo, nebo duchovní prožitek?

Pašije, evangelijní zprávu o umučení Ježíše Krista, vyslechneme ve čtené nebo zpívané formě na Velký pátek každý rok. Zažili jste ale někdy Pašijové hry nebo byli dokonce jejich aktéry?

Ano, nejedná se o součást liturgie ve vlastním slova smyslu, ale z liturgie čerpá a rozvíjí ji. Měl v minulosti velký evangelizační vliv a do jisté míry ho má i dnes. Účastní se jich aktivně nebo pasivně mnoho lidí, a to nejen z místní farnosti. Proto se jim také říká Lidové pašije. Možná výstižnější název by byl

„amatérské“ pašije od latinského amare – milovat. Ale to slovo má u nás nezaviněně poněkud pejorativní nádech, a tak se asi neujme. Vyjadřuje však to podstatné: Amatér má k předmětu své činnosti láskyplný vztah. A bez něho by se asi žádné pašijové hry konat nemohly.



„Všichni herci chápou pašije nejen jako představení, ale jako způsob duchovního prožívání postní doby a zároveň jako evangelizaci určenou pro druhé,“ říká jeden z jejich aktivních účastníků.

Asi nejznámější v České republice jsou pašijové hry v šumavských Hořicích, které mají více než 200-letou tradici, jednu z nejdelších v Evropě. Jejich věhlas upoutal na sklonku 19. století pozornost amerických filmařů, kteří zde natočili „Hořický pašijový film“, první hraný film natočený na území dnešní České republiky. Premiéra filmu byla ve stejném roce uvedena ve Filadelfii a rok poté v New Yorku.

Každoroční slavnosti, připomínající Ježíšovu oběť za všechny lidi,

přerušily příznačně jen dvě totality 20. století: nacistická a komunistická. Ta druhá dokonce tak důsledně, že nejen zakázala jejich konání, ale pro jistotu nechala zbourat i divadlo, ve kterém byly uváděny.

Díky obětavým nadšencům se ale podařilo po Sametové revoluci tuto vzácnou tradici obnovit. Vše začalo premiérou 29. června 1993, které se zúčastnili také významní církevní představitelé: papežský nuncius v České republice Giovanni Coppa, arcibiskup pražský kardinál Miroslav Vlk a českobudějovický biskup Antonín Liška.

U kolébky pašijových her kdysi stálo Španělsko a Francie. Snad právě proto se v roce 1982 uskutečnilo setkání pašijových společností ze Španělska a Francie, kde také vznikla myšlenka sdružit společnosti ze západní a východní Evropy, které se aktivně věnují tradici pašijových her. Ta později vedla ke vzniku evropskému spolku Europassion. Jeho cílem není jednotný model realizace pašijových her, ale zachování jejich rozmanitosti.

V roce 1992 se setkání Europassionu v Paříži zúčastnilo 26 skupin, mezi kterými byly poprvé také země z východní Evropy: Polsko, Maďarsko, Rumunsko a Česká republika, kterou zastupuje právě spolek Hořických pašijových her.

Pašijová představení v Hořicích na Šumavě neobohacují jen život místních obyvatel. Vnímaví lidé přicházejí do malé šumavské obce z celé republiky i zahraničí, nechávají se oslovit biblickým příběhem a dosvědčují tak srozumitelnost a sílu jeho poselství.

*www.horickepasije.cz*

## SVĚTEC MĚSÍCE

**Svatá Kateřina Sienská (1347-1380)**

Učitelka církve, patronka Evropy



Narodila se v italské Sieně do početné rodiny barvíře vlny Jakuba Benincasa. Po dovršení 16 let žádala o přijetí k dominikánským terciářkám. Představení zprvu nechtěli pro její mladý věk vyhovět, ale pak souhlas dali. Terciářky žily ve světě, ale nosily svůj řeholní oděv.

Žila velmi asketicky, požívala syrovou zeleninu, chléb a vodu. Třikrát denně se bičovala, děláje pokání za druhé. Spánku si dopřávala jen velice málo a na tvrdém lůžku. Od Boha byla obdarovávána mnoha milostmi, vedle vidění a extází obdržela moudrost a její prosby za obrácení konkrétních hříšníků bývaly často vyslyšeny. Někteří ji obdivovali, jiní záviděli a nenávidně uráželi, mezi takové patřily i řeholní osoby.

Otec Kateřině povolil rozdávat almužny ze svého jmění. A panna hojně rozdávala potřebným. Všimla si také, že blízko nich bydlí rodiny ve velké bídě, ale stydí se poprosit o pomoc. Brzy ráno vstávala, vzala potraviny, přišla k domku chudých, pootevřela dveře, a co přinesla, nechala vevnitř a rychle utekla. Pomáhala nemocným. V nemocnici ležela malomocná žena, kterou

nikdo nechtěl ošetřovat. Kateřina ji dlouhou dobu každé ráno a večer navštěvovala a láskyplně ji ošetřovala. Od nemocné se jí za to dostávalo jen nadávek. A Kateřinini ruce byly postiženy malomocenstvím. Ona však v péči neustala a vytrvala až do ženiny smrti, omyla její zubožené tělo, oblékla ji a zařídila pohřeb. Ihned po pohřbu se ruce Kateřiny uzdravily.

V Sieně chodila pečovat také o starou vdovu a řeholnici, postiženou rakovinou a otevřenými vředy, které ošetřovala. Tato nemocná ji však začala pomlouvat a Kateřina se v těžké chvíli obrátila v modlitbě k Pánu Ježíši. Ten se jí zjevil nabízeje ji dvě koruny, aby si vybrala. Jedna byla zlatá a druhá trnová. Kateřina sáhla po trnové a narazila si ji na hlavu. Pak už jí pomluvy ve městě nevadily a nevděčnici láskyplně sloužila dál. Ta se obrátila, lži odvolala a Kateřinu odprosil. Mnohá zobrazení s trnovou korunou vycházejí z tohoto příběhu.

Začaly za ní chodit významné osoby ze Sieny, z Florencie a Pisy. Někteří žádali radu, jiní duchovní vedení. Někteří s ní začali korespondenci, ale ona neuměla číst a psát, protože žádnou školu nenavštěvovala a nikdo ji to nenaučil. Jinak ale byla velice schopná, jak vyplývá z toho, že dovedla diktovat i třem písařům najednou, každému jiný obsah.

Kateřině bylo kolem 20 let, nedůvěra ze strany dominikánské řehole byla tedy dost pochopitelná. vedení předvolalo na generální kapitulu do Florencie. Tam uznali její pravověrnost a určili jí duchovního vůdce. Kateřina byla po návratu z Florencie natolik známá, že ji Řehoř XI. i její představení vyzvali, aby povzbudila křesťanské velmože k boji proti postupujícím Turkům.

Při pobytu v Pise v roce 1375 dosáhla dalšího stupně spojení s Kristem skrze bolestivé znaky jeho utrpení - stigmata. Vznesla prosbu, aby stigmata, která měla obdržet nebyla na těle viditelná, ale byla jen uvnitř cítit. Mohla je tedy před světem tajit.

Kateřinu trápilo aktuální papežské schizma. Nadiktovala proto dopis papeži, ve kterém na něj naléhala, aby se z Avignonu vrátil do Říma, historického sídla Petrových nástupců. Na její naléhání se k tomu kroku po měsících váhání nakonec rozhodl a také ho uskutečnil.

V dalším roce 1378 však zemřel a nový papež Urban VI. si znepřátelil kardinály, kteří pak zvolili vzdoropapeže, sídlícího opět v Avignonu, a volbu Urbana prohlásili za neplatnou. V té době Urban VI. povolal Kateřinu, která ho nepřestala uznávat, do Říma, aby mu pomáhala v těžké situaci. Po příjezdu do hlavního města trápily Kateřinu také chyby v dominikánské řeholi, za jejichž nápravu se modlila a připravovala více členů k obnově řádu.

Bohatý a vyčerpávající život Kateřiny skončil v jejích 33 letech. Byla s velkými poctami pohřbena na hřbitově dominikánského kláštera "alla Minerva"

v Římě. U jejího hrobu se začaly dít zázraky a pak byly její ostatky přeneseny pod hlavní oltář kostela Santa Maria sopra Minerva, v sousedství římského Panteonu.

Zanechala bohaté literární dílo, které tvoří 382 dopisů, z nich 23 bylo papežům a 11 hlavám států; Její kniha Dialog (uváděná i jako "Boží prozřetelnosti"). Je psána ve formě otázek nebeskému Otcí a jeho odpovědí. Mluví se v ní o Božím milosrdenství i o mystické cestě lásky, kterou jde duše vstříc spojení s Nejsvětější Trojicí.

Kateřina žila pravdou a láskou. Tyto dvě ctnosti jí stačily k tomu, aby se její život stal mostem, po němž chtěla přejít ke svému milovanému. A autorka připomíná, že se na mostě nestaví rekreační chaty, ale most slouží jen k přejití. A most není určen ani ke hrám a k postávání, ale k přejití. Při nebezpečné hře na mostě může dojít k havárii - k věčné smrti.

Člověka nepřestává fascinovat, co vedlo již v době středověku tehdejší církev k respektu a obdivu k této dívce, Kateřině Sienské, která nebyla ani abatyší či převorkou významného kláštera, ale patřila k téměř anonymnímu zástupu žen tehdejší Evropy, Navíc se jedná o ženu, která byla negramotná. Její první životopis napsal její zpovědník, blahoslavený Rajmund z Capuy, pozdější generální představený dominikánského řádu.

Co vedlo církev k tomu, že tuto sienskou dívku v roce 1939, poté co papež Pius XI. odmítl přijmout Adolfa Hitlera při jeho slavnostní návštěvě u Benita Mussoliniho po mnichovském diktátu, ustanovila za patronku Itálie?

Co vedlo svatého Pavla VI., aby tuto negramotnou dívku jmenoval Učitelkou církve? Vždyť svatá Terezie z Avily, byla prohlášena Učitelkou církve *honoris causa* již na zasedání univerzity v Salamance roku 1622?

A do třetice – co vedlo svatého Jana Pavla II., aby nám mezi třemi světlicemi, vedle sv. Brigity a Terezie Benedikty od Kříže (sv. Edith Steinové), postavil před oči opět sv. Kateřinu Sienskou?

*Dominik kardinál Duka*

## **Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE**

- |                  |                |
|------------------|----------------|
| 10. 4. (neděle)  | Květná neděle  |
| 14. 4. (čtvrtek) | Zelený čtvrtek |
| 15. 4. (pátek)   | Velký pátek    |
| 16. 4. (sobota)  | Bílá sobota    |

17. 4. (neděle) slavnost Zmrtvýchvstání Páně (Boží hod velikonoční)
23. 4. (sobota) svátek svatého Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona Arcidiecéze pražské
24. 4. (neděle) Druhá neděle velikonoční (Neděle Božího milosrdenství)
25. 4. (pondělí) svátek svatého Marka, evangelisty
29. 4. (pátek) svátek svaté Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy



## APOŠTOLÁT MODLITBY DUBEN 2022

*celosvětová síť modlitby s papežem Františkem*

**Úmysl papeže:** Za zdravotníky

Modleme se za zdravotníky, kteří s velkým nasazením pečují o nemocné i starší lidi, aby zejména v nejchudších zemích byli účinně podporováni ze strany vlády i svého okolí.

**Národní úmysl:** Za nová kněžská a řeholní povolání

Modleme se za ty, kteří uvažují o povolání ke kněžství, jáhenství a zasvěcenému životu, aby poctivě naslouchali Pánovu hlasu a odvážně odpověděli na jeho volání.

## POZVÁNKA

**V úterý 5. dubna 2022 v 19,00 hodin se koná**

### PRVNÍ EKUMENICKÁ VEČEŘE

dvouměstí Brandýs nad Labem – Stará Boleslav a okolí  
Farní centrum Stará Boleslav (vstup z Jungmannova 4)

Náplní kromě společné modlitby bude sdílení a nesmělé společné plány.

Večeře proběhne formou Hotpot (kdo může, přinese něco k snědku)  
Srdečně zvou pořadatelé ŘKC, ČCE, CČSH, CASD, CB

## KONCERT 1. 5. 2022

Kolegiátní kapitula sv.Kosmy a Damiána, Chrámový sbor VÁCLAV a Staroboleslavská jednota pro národní poutní místo vás zvou na benefiční koncert dne **1. 5. 2022 od 17 hodin** do kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Účinkují - **Čeněk Pavlík** - housle a menším písmem a Chrámový sbor VÁCLAV, orchestr - Rudolf Bayer, Anežka Šestáková, Lenka Longuemart, Jiří Šesták, varhany - Drahošlav Gric, sbormistryně – Marie Nohynková

# POŘAD VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB VE STARÉ BOLESLAVI

## ***Květná neděle - 10. 4. 2022***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	9:00
BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	18.00

## ***Pondělí Svatého týdne - 11. 4. 2022***

BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	9:00
--------------------------	------

## ***Úterý Svatého týdne - 12. 4. 2022***

BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	18.00
--------------------------	-------

## ***Středa Svatého týdne - 13. 4. 2022***

BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	9:00
--------------------------	------

## ***Zelený čtvrtek - 14. 4. 2022***

BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	18.00
--------------------------	-------

## ***Velký pátek - 15. 4. 2022***

BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	křížová cesta	15.00
BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	velkopáteční obřady	18.00

## ***Velikonoční vigilie – sobota 16. 4. 2022***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	21.00
----------------------------------	-------

## ***Boží hod velikonoční – neděle 17. 4. 2022***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	9.00
BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	18.00

## ***Pondělí velikonoční – 18. 4. 2022***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	9.00
BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	18.00

## ***Úterý, čtvrtek a pátek velikonoční***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	18.00
----------------------------------	-------

## ***Středa a sobota velikonoční***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	9.00
----------------------------------	------

## ***2. neděle velikonoční – 24. 4. 2022***

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	9.00
BAZILIKA SVATÉHO VÁCLAVA	18.00

## POŘAD BOHOSLUŽEB V DOBĚ VELIKONOČNÍ

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

## MŠE SVATÉ VE STAROBOLESLAVSKÉ FARNOSTI

### NEDĚLE

Všetaty – 8.15

Kozly – 9.30

Kostelec nad Labem – 10.30 v kostele sv. Víta

*(kromě 1. neděle v měsíci, kdy je mše svatá v kostele sv. Martina)*

Skorkov – 11.00

Přihlásit se k odběru aktuálních informací můžete zasláním emailu na adresu ***prenosy@staraboleslav.com***

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,  
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; [www.staraboleslav.com](http://www.staraboleslav.com).*

*Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: [liborbulin@seznam.cz](mailto:liborbulin@seznam.cz)*

*Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: ***v.simik@centrum.cz****

*Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.*